

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 marca 2025 r.  
inicjatywy skazanego **K.K.**  
podjętej w oparciu o przepis art. 9 § 2 k.p.k.  
w przedmiocie wznowienie z urzędu  
postępowania kasacyjnego zakończonego  
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie  
z dnia 7 września 2022 r., II AKa 163/22,  
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie  
z dnia 11 kwietnia 2022 r., III K 262/21,  
na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. *a contrario*

**postanowił**

**stwierdzić brak podstaw do wznowienia z urzędu  
postępowania;**

## UZASADNIENIE

Pismem z dnia 12 stycznia 2025 r. skazany K.K. wniósł na podstawie art. 9 § 2, 540 i 542 k.p.k. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 września 2022 r., II AKa 163/22, oraz o umorzenie postępowania karnego w całości. Uzasadniając ten wniosek podał, że akt oskarżenia został wniesiony przez wadliwie powołanego prokuratora, a w składzie Sądu Apelacyjnego w Krakowie zasiadali sędziowie SSA X.Y. i SSA

X.Y.1 powołani w procedurze z udziałem upolitycznionej Krajowej Rady Sądownictwa. W kolejnym piśmie wniesionym w tym samym dniu wniósł o ustanowienie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania oraz o zwolnienie od kosztów postępowania. Do Sądu Najwyższego wpłynął również wniosek skazanego z 26 listopada 2024 r. wniesiony do Sądu Apelacyjnego w Krakowie w przedmiocie wyznaczenia obrońcy z urzędu do sporządzenia i wniesienia wniosku o wznowienie postępowania.

W kolejnym piśmie z dnia 6 maja 2025 r. skazany po raz kolejny wymienił nazwiska podanych wcześniej sędziów zasiadających w składzie Sądu II instancji jako sędziów, których udział w składzie tego sądu świadczy o potrzebie wznowienia postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 542 § 3 k.p.k. postępowanie wznowia się z urzędu w razie stwierdzenia uchybień z art. 439 § 1 k.p.k. W związku z tym nie było potrzeby wyznaczenia skazanemu obrońcy z urzędu do sporządzenia i wniesienia wniosku o wznowienie postępowania. Pismo wniesione przez skazanego potraktowane zostało jako sygnalizacja potrzeby wznowienia przez Sąd Najwyższy postępowania z urzędu.

Badając podane przez skazanego okoliczności mające przemawiać za potrzebą wznowienia postępowania stwierdzić należy, że brak takich podstaw.

Uchwała Sądu Najwyższego wydana w składzie połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego w dniu 23 stycznia 2020 r. (sygn. akt BSA I-4110-1/20) zapadła na kanwie sprawy, której kontekst prawno-faktyczny dotyczył problematyki związanej z procesem powoływania na stanowiska sędziego Sądu Najwyższego, nie zaś sądów powszechnych. Jest to o tyle ważne, że również dotychczasowa linia orzecznicza, w tym przede wszystkim treść uchwały Sądu Najwyższego, rozróżnia sytuację prawną sędziów powoływanych na stanowiska sędziowskie w Sądzie Najwyższym i w sądach powszechnych i co istotne, tylko w zakresie tych pierwszych jest ona kategoryczna. Nie można tym samym uznać, by wyrok ten w sposób bezwzględny

przełamywał dotychczasową linię orzeczniczą dotyczącą sytuacji sędziów sądów powszechnych, którzy otrzymali nominacje w następstwie wniosku złożonego przez KRS ukształtowaną w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r.

W niniejszej sprawie odwołać należy się zatem przede wszystkim do uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022r., sygn. akt I KZP 2/22, która dotyczyła powyższego problemu.

W tezie 2 tej uchwały Sąd Najwyższy stwierdził, że *„brak podstaw do przyjęcia a priori, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Taka sytuacja zachodzi jedynie w stosunku do sędziów Sądu Najwyższego, którzy otrzymali nominacje w takich warunkach”*.

Z powyższej uchwały nie wynika zatem, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po dniu 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem był nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Sytuacja taka wymaga przeprowadzenia testu bezstronności. W uzasadnieniu kasacji nie podniesiono jednak żadnych okoliczności, które dostarczyłyby przekonujących argumentów za przyjęciem, że wskazany w zarzucie sędzia sprawozdawca nie powinien brać udziału w omawianej sprawie ze względu na wątpliwości co do jego bezstronności.

Sędziowie X.Y.1 i X.Y. byli już poddani procedurze testowej przed Sądem Najwyższym. W postanowieniach z dnia 10 lipca 2024 r., III KK 256/24 i z dnia 29 sierpnia 2024 r., III KK 348/24, Sąd Najwyższy uznał, że powołanie X.Y.1 na stanowisko Sędziego Sądu Apelacyjnego w Krakowie wynikało z jej wieloletniego doświadczenia zawodowego, systematycznego dokształcania się i pozytywnej oceny sposobu pełnienia przez nią urzędu. Podobnie w przypadku SSA X.Y. w postanowieniach Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2024 r., III KK 211/24 i z dnia 8 sierpnia 2024 r., III KO 57/24, nie stwierdzono żadnych okoliczności mogących przemawiać za tym, że w jego przypadku powołanie na stanowisko

Sędziemu Sądu Apelacyjnego w Krakowie przez Krajową Radę Sądownictwa miało negatywny wpływ na jego niezawisłość i niezależność.

Podobnie jeśli chodzi o prokuratora, który wniósł akt oskarżenia w badanej sprawie, który zajmował stanowisko Prokuratora Prokuratury Rejonowej Kraków-Nowa – Huta w Krakowie (k. 438 i n.), brak podstaw do stwierdzenia, że wniesiony przez niego akt oskarżenia nie jest skargą uprawnionego oskarżyciela.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy stwierdził brak podstaw do wznowienia postępowania przed Sądem Najwyższym z urzędu.

{WB}

[a.ł]